

<div><div> </div><div>تلفن: ۰۸۷۶۱۷۲۰</div> تایمر: ۰۸۷۶۱۲۵۴</div> <div>ارتباط مردمی: ۰۸۷۶۹۰۷۵</div>
--

ایران ^{صاحب امتیاز:} خیرگزاری جمهوری اسلامی ^{مدیر مسئول:} محمدحسین رزوی ^{مدیر نویس:} محمدحسین رزوی ^{مدیر نویس:} سردرپیر، کمیل نغی‌پور

سخن روز **بنیامیراکرم صلوات‌الله‌علیه:** دانشمندان، چراغ‌های زمین، جانشینان بنیامیران، وارثان من و وارثان بنیامیرانند.

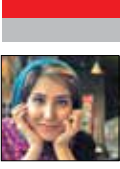
نهج‌الفصاحه، ح ۲۰۱۴

<p>نگاره</p>	
	

روایتی خواندنی از غرب کشور در سال‌های جنگ

پیشنهاد

فاطمه شهسوید روزنامه‌کار

داستان رنج مبارزی به نام امیر سعیدزاده دستمایه خلق کتاب «عصرهای کریسکان» شده که کیانوش گلزار راغب آن را نوشته است؛ کتابی خواندنی و اثرگذار درباره جوانمرد کردی که سال‌های زیادی از عمرش در اسارت و در زندان‌های کومله و دموکرات سپری می‌شود.

در طول داستان با تلاطم‌های انقلاب و جنگ لحظه به لحظه مجالته‌تر می‌شوید و حیرت می‌کنید از این همه

مقاومت. سعیدزاده عضو هیچ گروهی نیست و به‌عنوان یک

نیروی آزاد در ماهوریت‌های اطلاعاتی و عملیاتی شرکت

می‌کند و البته ماهوریت‌هایی هم برای شناسایی در خارج

کشور دارد.

او پیش از انقلاب، از طرف ساواک، مورد پیگیری و بازخواست قرار می‌گیرد و فراری می‌شود. بعد از آن به اسارت کومله در می‌آید و در ادامه از سازمان کومله هم فرار می‌کند.

”

نیازمند توجه به جنبه‌های مغفول مانده از سیره نبوی هستیم

سعید طاووسی مسرور؛ با اینکه در حوزه ادبیات داستانی کودک و نوجوان و بزرگسال پیامبراسلام(ص) آثار مختلفی به صورت‌های رمان و داستان کوتاه خلق شده است اما هنوز در ابتدای راه قرار داریم. پیامبراکرم(ص) شکل دهنده هویت ما و بزرگ و سرور ما مسلمانان، همچنین سرچشمه تمام فضایل و خوبی‌ها و برگزیده خداوند هستند و باید بیشتر در حوزه ادبیات داستانی به ایشان پرداخته شود. ارتقای ادبیات داستانی در زمینه پیامبراسلام(ص) نیازمند توجه، تشویق و تبلیغ گسترده است. در سال‌های اخیر جشنواره خاتم عهده‌دار معرفی بهترین آثار داستانی در این حوزه شده و در خلق رمان و داستان کوتاه درباره پیامبراسلام(ص) مؤثر بوده است. باید فعالان حوزه تاریخ اسلام آثاری را فراهم کنند که به جنبه‌هایی از حیات و سیره نبوی که مغفول مانده‌اند بیفزایند و در اختیار عموم قرار دهند.

بخشی از گفته‌های این پژوهشگر تاریخ اسلام و تشیع در ایبنا

نگاهی به مستند تحسین شده «تنفس» ساخته شان مولن

طبیعت پناهگاه روح است

که مرد را پرورش می دهند، اما در این میان او دختر ۱۹ ساله خود را به علت سرطان از دست می دهد و درد بزرگ دیگری بر درد عظیم قبلی اضافه می شود، اما مرد در دامن طبیعت و در گذر از زندگی شهری، ارتباط خود را با جهان ناب و دور از مظاهر و نقوش خیالی، دنیای مدرن برمی سازد و در نتیجه آنچه می بیند مانایی روح و روان عزیزان از دست رفته و عظمت آن وحدت خدشه ناپذیر و ناگسستنی با کلیت هستی است.

مرد رنج وسیعی را تحمل می کند. او خود اذعان دارد که درد «جان» فراتر از درد تن است، اما همین درد است که روح را بزرگتر می کند، همچون همان دردی که فردیش نیچه معتقد بود اگر ما را نکشد، قوی‌ترمان می کند. مرد معتقد است ما همه در عبور هستیم و عظمت روان ما با همه تجربیات بزرگ و کوچک و دردها و شادی هایی که تجربه کرده است، با جسم ما دچار زوال و مرگ نمی شود، بلکه عبور می کند، به جهانی دیگر شاید و نباید به روح یگانه هستی، به وسعت بی انتهایی جهانی پیوسته و استوار.

شادی دیگر مرد، زندگی با موجودات دیگر است؛ در درجه اول نوه کوچکش که او را برکتی می داند یادگار همسر و فرزندش است و برایش خنده و لذت را به ارمغان می آورد، همچنین ارتباط معنادار مرد با حیوانات نکته با اهمیت دیگر در سبک زندگی شفابخش اوست؛ اسب های آرامی که آنها را نه با تازیانه که با مهر و همدلی پرورش می دهد و سگ های نگهبانی که گویی شوخ و شگنی روزانه اش را سبب می شوند و همه اینها در کنار آن طبیعت دربرگیرنده و آن بینشی که مرد از این سبک زندگی دریافت کرده است، سبب ساز این شده اند که رنج های پیوسته مرد، تبدیل به معنایی رهایی بخش شوند و او را در برابر زندگی در عین پذیرش و صلحی مداوم، پر قدرت و سرسخت نگه دارند.

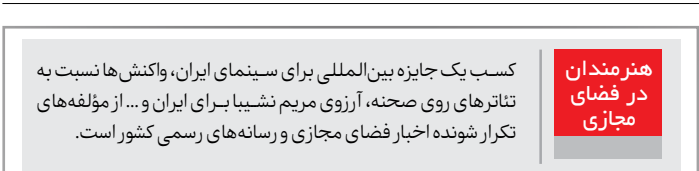

کوشش و قلم کیانوش گلزار راغب و از سوی انتشارات سوره مهر در اختیار علاقه‌مندان قرار گرفته است.

عصرهای کریسکان

نویسنده: کیانوش گلزار راغب

انتشارات سوره مهر

یاد روز
۲۳ مهرماه سالروز درگذشت حسین دهلوی چهره ماندگار فرهنگ ایران است. حسین دهلوی که ۲۳ مهر ۹۸ فارانی را در سن ۹۲ سالگی وداع گفت، از هنرمندان پیشکسوت عرصه موسیقی بود. گفت‌وگوی دل در شور (۱۳۳۶) و «فروغ عشق» در بیات صفهان از تجربیات ارزشمند وی در تلیف نق شعر و موسیقی ایرانی به‌شمار می‌روند.یکی از مهم‌ترین آثار حسین دهلوی کتاب «پیوند شعر و موسیقی آوازی» است که حاصل بیش از ۴۰ سال تجربه او در تلیف موسیقی با شعر است و جایزه کتاب جمهوری اسلامی را به‌دست آورد.

چهره روز

هادی محقق با فیلم «درب» جایزه اصلی جشنواره بوسان را از آن خود کرد. جشنواره بین‌المللی فیلم بوسان درحالی برگزاریدگان رویداد امسال خود را معرفی کرد که در بخش رقابتی جی سنوک جشنواره فیلم «درب» به کارگردانی هادی محقق و تهیه‌کنندگی رضا محقق به صورت مشترک با فیلم «دگرگونی» ساخته یالکین نویچی‌اف جایزه اصلی را دریافت کردند. فیلم «درب» فیلم افتتاحیه جشنواره بوسان نیز بود.

چالش روز

امیرحسین آقاچی کارگردان نمایش «رض» که این روزها نمایش خود را در تالار مولوی در خیابان ۱۶ آذر روی صحنه می‌برد، درباره اجرای نمایش در شرایط فعلی به ایسنا، گفته است: «وقتی تصمیم به اجرای تئاتر گرفتیم، می‌دانستیم در این فضای دو قطبی، این اجرا چه پیامدهایی برایمان خواهد داشت، چون همین اقدام سبب شده بعضی از همکاران خودمان به ما ناسزا بگویند که الان روی صحنه‌ایم. البته هر یک از ما برای تصمیم‌هایمان دلایلی داریم که محترم است. ما هم اگر قرار بود در یک سالن خصوصی اجرا کنیم، حتماً از تعطیلی تئاتر در این وضعیت استقبال می‌کردیم، چون می‌دانستیم با فروش بلیت‌مان، نمی‌توانیم اجاره سالن را بپردازیم ولی وقتی در سالن دولتی دغدغه اجاره نداریم، بهتر دیدیم در همین وضعیت هم تئاترمان را اجرا کنیم.»

اتفاق روز

هنرمند عراقی، بزرگ‌ترین تابلوی خطاطی جهان را با هدف توجه به خشکسالی در منطقه احوار عراق با نی خلق کرده است. این منطقه یکی از جان‌به‌های توریستی کشور عراق و متشکل از چند تالاب است. باسم مهدی، هنرمند عراقی است که بزرگ‌ترین تابلوی خطی جهان را به طول دو کیلومتر خلق کرده و به زبان عربی و به خط کوفی نوشته است: «انفثوا الالهوار» (احوار را نجات دهید). احوار جمع هو و در زبان عربی به معنای تالاب است. هدف این هنرمند هشدار درباره خشکی تالاب‌ها بوده است.

مردم می‌گویند عشق را پیدا

می‌کنند، گویی عشق شی‌ای است که پشت

سنگی پنهان شده است! اما عشق شکل‌های گوناگونی به خود می‌گیرد و برای هیچ مرد وزنی یکسان نیست.

در بهشت پفر نخب منظر شما هستند، میچ آلکوم، پاملا یوفانیان

کم گوی و گزیده گوی چون دُر

یک فنجان چای

شهرزادعبیده روانشناس

اول باید گفت که اجرای این تکنیک شاید برای بسیاری از والدین چندان راحت نباشد چون اکثر ماکر عادت کرده‌ایم در مورد مسائل خیلی بیش از آنچه ضروری است توضیح بدهیم. هر چقدر موضوعی برای ما مهم‌تر باشد و نگرانی بیشتری درباره آن داشته باشیم، بیشتر پیرامونش حرف می‌زنیم و سعی می‌کنیم با دلیل و منطق و شرح و تفسیر، فرزندمان را به مسیری که می‌خواهیم، هدایت کنیم.

اما آیا واقعاً این همه پرگویی و نصیحت سودمند است؟ آیا اگر روزانه ده‌ها بار به دخترمان بگوییم، درس بخوان یا از پسرمان بخواهیم تکالیفش را بنویسد، مؤثر خواهد بود؟ یا سخنرانی‌های طولانی در باب مزایای نظم و ترتیب، فرزندمان منظم خواهد شد؟ پاسخ همه سوآلات مطرح شده از منظر تربیتی منفی است و به نظر می‌رسد والدین باید به چیزی بیشتر از پند و اندرز برای تربیت و سوق دادن فرزندشان به سمت ارزش‌هایی که مدنظرشان است مجهز باشند.

نکته قابل تأمل اینکه، در بسیاری از موارد پند و اندرز و صحبت‌های طولانی نه تنها مؤثر نیستند بلکه نتیجه‌معکوس نیز می‌دهند. والدین زیادی گزارش می‌کنند که فرزندشان علاوهبر اینکه به خواسته آنها بی‌اعتناست، تمایل چندانی هم به صحبت و گوش دادن به حرف‌های آنها ندارد و بی‌اعتنایی یا پرخاشگری، خواهان اتمام مکالمه است! بنابراین باید به خاطر داشته باشیم که اگر چه گفت‌وگو سودمند است اما مکان و زمان و حد و اندازه دارد. در هر رابطه‌ای باید مراقب باشیم که به یک معلم اخلاق پرگو تبدیل نشویم چون در این صورت دیگر صحبت‌هایمان ارج و قربی نخواهد داشت. این مسأله خصوصاً در ارتباط با کودکان که توانایی شناختی شان هنوز محدود است، مصداق دارد. نوجوان‌ها بیشتر از گفت‌وگو استقبال می‌کنند اما باید قبل از آن درک کرده باشند گفت‌وگوهای والدین یک‌طرفه و نصیحت‌گونه نیست. بچه‌های کوچک‌تر کنج‌ایش حافظه محدودتری دارند و تمرکزشان کمتر است. آنها نمی‌توانند روی صحبت‌های طولانی متمرکز بمانند بنابراین توضیح زیاد درباره مسائل آنها را خسته و کلافه می‌کند و اصلاً نتیجه‌بخش نخواهد بود. از طرف دیگر وقتی که زیاد صحبت می‌کنیم؛ احتمال بیشتری دارد که دچار اشتباه شویم و در حین حرف‌هایمان خواسته یا ناخواسته از عبارات تحقیرآمیز، سرزنش‌کننده، مقایسه‌ای و غیره استفاده کنیم که همه این موارد، آسیب‌های جدی به رابطه کودک و والد می‌زند. همچنین باید در نظر داشت در هر حالتی و در هر مکالمه‌ای صحبت زیاد و پرگویی باعث می‌شود، پیام اصلی ما در بین حاشیه‌ها و کلمات و جملات غیر ضروری گم شود. نکته قابل تأمل دیگر این است که بچه‌ها بسیار بیشتر از اینکه از حرف‌های ما بیاموزند از رفتار ما بیامزد رفتار خودشان یاد می‌گیرند. پس بهترین گزینه این است که دندان روی جگر بگذاریم و مدام به خودمان یادآوری کنیم: «کم گوی و گزیده گوی چون دُر». در ۱۰ کلمه و در ۱۰ ثانیه حرف‌مان را بنزنیم و تمام. باز معنای این گفتن، یک گفتن تحکمی نیست بلکه گفتنی است که آنچه را مدنظرمان است کوتاه و موجز و در زمانی کوتاه بگوییم تا در حافظه کودک نیز نقش ببندد.

اما باید مراقب باشیم که به یک والد صامت هم تبدیل نشویم. سکوت بی‌موقع هم می‌تواند مانند پرگویی آسیب‌رسان باشد. وقتی فرزندمان با شور و هیجان درباره موضوعی با ما حرف می‌زند و ما به جای یک شنونده فعال، در سکوتی متغلاانه فقط گوش می‌دهیم و بدتر از آن حواس مان جای دیگری است، در واقع تیشه‌ای برداشته‌ایم و به رابطه آسیب می‌زنیم.

سکوت در هر رابطه‌ای باید بجا، بموقع و به اندازه باشد. گاهی باید سکوت را بشکنیم و با شور و هیجان وارد مکالمه شویم، اظهار نظر کنیم، سؤال بپرسیم، تحسین کنیم و سخن بگوییم؛ سخنی سنجیده، به اندازه و بجا.

